

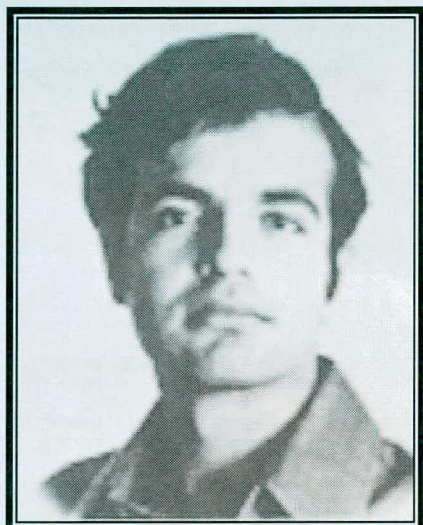

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל יעקב אגמון ז"ל

בן אולגה ודוד
נולד בחלב שבסוריה
בתאריך כ' בסיון תש"י, 5/6/1950
עלה ארצה בשנת 1953 והתגורר
בירושלים
התגייס במאי 1969
שרת בחיל השריון
נפל בעת שירותו
בתאריך כ"ח בתשרי תשל"ד, 24/10/1973
נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 2 שורה: 1 קבר: 1
הותיר אחריו הורים, שני אחים ואחות

בן 23 בנפלו

קורות חיים

יעקב, בן אולגה ודוד, נולד ביום כ' בסיון תש"י (5.6.1950) בחלב שבסוריה. הוא עלה ארצה יחד עם משפחתו בשנת 1953, דרך תורכיה ומקום מושבה הראשון בארץ היה במחנה-ישראל. אחרי-כן עברה המשפחה להתגורר בירושלים ושם גדל יעקב והתחנך. יעקב למד בירושלים בבית-הספר היסודי "מוריה" והמשיך את לימודיו בבית-הספר התיכון המקצועי "ברנדייס" במגמה של מכניקה-עדינה. ינקליה, כפי שכינהו באהבה מוריו וחבריו ללימודים, היה תלמיד חרוץ ושקדן ביותר. ללא כל מאמץ זכה בציונים הגבוהים ביותר והיה בין המצטיינים בכיתתו. הוא אהב במיוחד לקרוא והיה נוהג לזנוח את המשחקים עם ילדי שכונתו ולהסתגר בחדרו לשעות ארוכות של קריאה בספרים שונים. כיוון שכבר בגיל חמש החל את לימודיו בבית-הספר היסודי, סיים את כיתה ח' יחד עם אחיו הבכור. כך זכה ינקליה, שהיה עדין ועצור, להגנתו של אחיו הגדול במשך שנות ילדותו. הם גם התחילו יחד את לימודיהם בבית-הספר התיכון, אבל בגלל נטייתו של יעקב למכונות ולמכשירים מדויקים עבר ללמוד בבית-ספר תיכון מקצועי. כאן נתגלה לפניו עולם עשיר ומורכב שנתן ביטוי לכישרונותיו ולאופיו הדייקן והקפדן.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מגמת המכניקה העדינה העניקה לו סיפוק מלא והוא שקע כולו בלמודים ובעבודה המעשית. העבודה המדויקת והאחראית נתנה לו הרגשת יכולת וספקה את אהבתו העזה למלאכת מחשבת. הוא היה חביב על ידידיו ועל מוריו כאחד. בזכות אופיו הנוח ואישיותו השלווה היה מקובל ורצוי בכל חברה. הוא היה צנוע, עניו ונחבא אל הכלים. לא התחרה בחבריו לכיתה ולא התגאה בהישגיו הגבוהים בלימודים ובעבודה המעשית. הוא אהב לעזור לזולת ומעולם לא השיב ריקם פניה לעזרה מצד חבר שהתקשה בלימודיו. חבריו ידעו שתמיד ימצאו אצלו אוזן קשת ולב פתוח ומבין. הם אהבו לבוא ולהתייעץ אתו בבעיותיהם האישיות והייתה להם אמונה מלאה בכנותו וביושרו. ינקליה גם היה בן מסור ונאמן, שמצוות כיבוד אב ואם הייתה בעיניו זכות נעימה. הוא היה קשור באהבה גדולה למשפחתו. עד לגיוסו לצה"ל לא נפרד מבני המשפחה לתקופות ארוכות ואהב מאוד את המסגרת החמה של הבית.

יעקב גויס לצה"ל בתחילת מאי 1969. תחילה זכה לחסות אחיו הבכור, כשנשלח לעבור טירונות במחנה בית-אל, שבו היה אחיו מפקד מחלקה. אבל באמצע הטירונות הועבר לחיל השריון וסיים אותה שם. לאחר הטירונות עבר קורס במקצועות השריון וסיים אותו בהצלחה רבה. הוא התבלט כחייל מצוין וכאדם מעולה. כל תפקיד שהוטל עליו מילא בשלמות ובדרכו המדויקת והאחראית. מפקדיו התרשמו מיכולתו המקצועית ולא חששו להטיל עליו תפקידים רבי אחריות. לאחר תקופה קצרה יחסית, נשלח על ידי מפקדיו לקורס מפקדי כיתות. הוא סיים את הקורס בהצלחה רבה וגם תפקיד זה מילא ביעילות ובאחריות. כעבור תקופת שירות נוספת הועלה לדרגת סמל והתמנה לתפקיד סמל מחלקה. את תקופת מלחמת ההתשה עשה בחזית הדרום. אז גם החל לכתוב שירים והשאיר אוסף גדול של דברי שירה.

לאחר שחרורו מהשירות הסדיר חזר לחיק משפחתו והחל עובד יחד עם אחיו במפעל לליטוש יהלומים, בו היה אחיו מנהל עבודה. הוא השתלב במפעל בתפקיד ממיין היהלומים המלוטשים וכעבור זמן עבר למחלקת הייצוא ועסק בהכנת היהלומים למשלוחי ייצוא לחוץ-לארץ. כחודש לפני מלחמת יום-הכיפורים יצא לטיול באירופה. במלחמת יום-הכיפורים השתתף יעקב בקרבות הבלימה והפריצה בחזית סיני. ביום כ"ח בתשרי תשל"ד (24.10.1973), בקרב הפריצה לעיר סואץ, נפגע מיריית צלף מצרי ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל. השאיר אחריו הורים, שני אחים ואחות.